

Не слухала стара мати,
Лягла спочивати;
А Маряна заплакала,
Ледве пішла з хати.
»Злякала ся,« дума мати:
»Нехай переплаче!«
А Маряна за сльозами
І світу не бачить.
Пішла в садок; серце мліє,
Як згадає папа.
Серце моє, рибко моя!
Маряно, Маряно!
Пострівайте!... заспівала —
Пішла душ гаєм;
Не про »Гриця,« — про »Петруся«
Так і виливає.
Заспівает, опинить ся,
Послуха, та знову,
Аж голосок утомив ся.
Петрової мови
Не чує, нема, не гукає,
Не кличе: »Маряно!
Де ти, пташко? Вилинь, серце,
Серденько кохане!«
Нема Петра, н. чує Петра..
Не вже-ж то покинув
Сиротою чорнобриву
При лихії годині?
Побачимо... А тим часом
По-над темним гаєм,
Як русалка жде місяця,
Маряна блукає.
Не співає чорнобрива,
Тяжко, тяжко плаче.
Ой верни ся, подиви ся,
Зрадливий козаче!
Утомилась би Маряна, —
Утоми не чує;
Без Петруся в гаю, в лузі
Ходячи ночує.
На схід сонця червоніє,
Ховають ся зорі;